

her om mine Udtalelser, var ganske urigtigt. Der var ikke af de Citater, det ærede Medlem anførte som Meninger og Anskuelse, jeg skulde have udtalt, et eneste, der var rigtigt, ikke eet, og det forekommer mig saa meget mere graverende, som det ærede Medlem jo omhyggelig havde udarbejdet sit Foredrag og havde haft Tid til at se mit da trykte Foredrag igennem. Det ærede Medlem kunde altsaa have citeret rigtig, hvis han havde gjort sig den Ulejlighed. Nu skal jeg villig indrømme, at Grænserne mellem en parlamentarisk Diskussion og, hvad man vilde kunne kalde rent uparlamentarisk Rlopfægteri, tit kan være gående og vanskelige at træffe. Jeg tror imidlertid, at eet maa alle være enige om, at naar man angriber hinanden paa Grund af Udtalelser og Meninger, man tiltror hinanden, skal man citere rigtig. Det andet er ørkesløst Spild af Tid. Naar det ærede Medlem stiller op Meninger og Anskuelse, som kun eksisterer i hans egen Fantasi, og bekæmper dem med stor Furor, kan det ganske vist være pudsig at se paa, men det fører ikke til noget; den Mand, som har de andre Meninger, som det ærede Medlem citerede urigtigt, staar uanfægtet af det. Jeg skal ikke gaa ind paa alt, hvad det ærede Medlem anførte, det tror jeg, vilde være hensynsløst overfor det høje Ting, men jeg maa dog, efter at have sagt saa stærke Ord mod det ærede Medlem, anse mig forpligtet til at give en Prøve paa det ærede Medlems Citater. Jeg vil da tage det lille Afnit, hvor han knytter sine Bemærkninger til Alderdomsforsørgelsen. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde paastaet, at Alderdomsforsørgelsen vilde tømme Kommunernes Kasse. Aldrig med et Ord har jeg sagt det. Det er saa meget mere urigtigt og usforvarligt at sige det, som jo alle ærede Medlemmer her i Tinget ville kunne huske, at jeg med overordentlig stor Energi gjorde gældende som mit Hovedangreb mod den nævnte Lov, at man ikke kunde se, hvor den finansielt vilde føre hen. Det, jeg atter og atter gentog, var, at denne Lov kunde blive til 10 Millioner og blive til næsten ingen Ting. Altsaa det ærede Medlem har ikke Spor af Besøelse til at sige, at jeg skulde have sagt: det vil blive 10 Millioner. Nej, tværtimod! Ikke derpaa rettede jeg mit Angreb, men paa det pekuniært aldeles ubundne og ubestemte, der var ved Loven. Det er noget, tror jeg, som var et saadant Hovedpunkt i Diskussionen i Fjor, at intet eneste Medlem kan være i Tvivl om, hvad mit Standpunkt var. Dernæst sagde det ærede Medlem, at det havde forarget mig meget, at Kommunalbestyrelserne vare komne sammen og havde

raadslaet om denne Sag, og det ærede Medlem tog deraf Anledning til at rose den Interesse, der var i Kommunerne derfor, og som han haabede skulde udbrede sig ogsaa til andre Sager, f. Eks. Fattigsager. Men nu har mit Standpunkt hele Tiden været det, at de netop skulde se at komme sammen og skabe Regler, medens derimod den Side, som det ærede Medlem hører til blandt de københavnske Blade, med stor Iver og Nidkerhed, deriblandt endogsaa den officielle Berlingske Tidende, har fraraadet Kommunerne at komme til nogen som helst Regel. Det glæder mig, at Kommunerne virkelig have fulgt det Synspunkt, jeg har gjort gældende, at de ere komne sammen og have søgt at skabe sig en Rettefærdighed; men hvor kan det ærede Medlem saa af egen fri Indbildningskraft falde paa at sige, at jeg har forarget mig over deres Samraad? Nej, jeg har sagt, at det var urigtigt af os her at forlange, at Kommunerne skulle lave de Regler, som vi burde have lavet for dem; men at de have gjort det, naar det var forsømt af os, det har jeg ikke klaget over. Det, jeg har anket over, det er dernæst det, at de Regler, som paa den Maade ere blevne til, maatte nødvendigvis blive forfælske for de forskellige Kommuner og for de forskellige fattige omkring i Landet, men det gør det ærede Medlem naturligvis ingen Indvending mod. Han siger, at det er en Dyd, at det sker jaaledes, at det er en Dyd, at det gaar ganske paa maa og saa, at den ene Kommune maa betale urimelig meget, medens den anden Kommune tager sig det usforholdsmæssigt let; at det ene Steds fattige saa noget mindre og det andet Steds noget mere, det tror det ærede Medlem er en Dyd ved Loven. Endelig sagde det ærede Medlem, at jeg havde paastaet, at de fattige ikke vilde komme, fordi de generede sig. Det har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, at man lægger et uværdigt Tryk paa de fattige, men at de ikke vilde komme, har jeg ikke haft nogen Mening om. De komme naturligvis, fordi Nøden driver dem. Det er meget generende for de fattige at melde sig til Fattigunderstøttelse, men Nød er stærkere end Generthed. Endelig sagde det ærede Medlem, at jeg havde tillagt mig Væsen af deres Alderdomsforsørgelsesforslag, det er heller ikke støttet af noget. Det eneste, jeg gjorde gældende overfor det ærede Medlem fra Bræsto Amts 6te Valgkrets (Bojsen), er det, at de 40 Aar, som han klagede over, ere gaaede, ikke vilde være blevne ved de 40 Aar, hvis ikke vort Forslag havde nødt de Herrer til at tage denne Sag op. Deres Ordspører, det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkrets, har udtrykelig